

Sinisen kengän maalaaminen nosti pintaan vanhoja rakkaita muistoja omista ihanista kengistä ja äidistäni

Valtakunnassa 2020 alkoi uudenlainen aika, koska oli koronaepidemia. Me maalasimme posliinia Kouvolan kansalaisopistolla etänä. Kävimme, hengitysmaskein suojattuna, opettaja Auli Eskolan luona taideluokassa, yksi kerrallaan tuomassa ja saamassa poltettuja maalaustöitä. Samalla saimme jokainen sallitun ajan opetusta kolmen metrin välimatkalla ja viikolla opettaja soitti henkilökohtaisesti kotiin live -puheluita.

Kevätlukukaudella 2021 oli meillä teemana käsin maalata valkoposliininen korkokenkä, jollaiset opettaja oli onnistunut meille hankkimaan jo edellisenä syksynä. Opettajallamme oli erilaisia ideoita persoonallisesti koristelluista museossa olleista kengistä. Meistä jokainen sai intuitiivisesti valita itselleen sopivan ja suunnitella kuvaa apuna käyttäen oman mallin. Minä en oikein osannut aluksi päättää mutta lopulta minulle valikoitui maalata **sininen kenkä, jossa olisi valkoinen korko**.

Tämä sinivalkoinen kenkä tuntui jotenkin tutulta ja annettu idea jäi minua vaivaamaan. Kotona mieleeni nousi kaukainen muisto 60 vuoden takaa. Muistin miten minulla oli 15-vuotiaana siniset korkokengät, joissa valkoiset korot. Ne kuuluivat valkoiseen sinipallolliseen paitamekkoon, joka äitini oli ommellut minulle. Olen säilyttänyt tämän mekon muistona. Kengät olivat kevyet, päällinen oli kovetettua pitsimäistä sinistä kangasta, korko valkoista kovaa muovia, valkoinen muovin tapainen nauha kiersi kenkää ja edessä rusetti.

Maalatessa kenkään värejä useamman polttokerran välillä mietin miten tärkeää minulle on ollut säilyttää äitini muistoa. Äitini teki minulle ja kahdelle nuoremmalle siskolleni paljon kauniita vaatteita ja myös modisti vanhoista kekseliäästi. Hän etsi Burda-lehdestä malleja, kaavoja ja kankaita hän osti Kouvolan Pukimosta.

Minun äiti oli taiteellinen ja sielukas. Hän kirjoitti runoja ja tarinoita. Nuorena hän näytteli ja ohjasi näytelmiä, tanhusi, voimisteli, pukeutui muodikkaasti ja puki meidät lapset kauniisti.

Äitini menehtyi 60-vuotiaana, liian aikaisin. Odotin silloin ensimmäistä lastani, mutta en tiennyt sitä vielä itsekään. Olisi ollut tärkeää minulle saada se kertoa äidille. Hän rakasti lapsia. Surin poismenoa pitkään ja jouduin sairaslomalle. Kun murheen mukana tuli myös onnellisuus uudesta elämästä, selvisin surusta lopulta. Omat lapseni eivät koskaan oppineet tuntemaan äitiäni, mikä oli myös surullista. Monta asiaa jäi sanomatta ja kysymättä.

Rakkaat muistot jäävät ja säilyttämäni pallomekko sekä nyt uutuutena maalamani sininen posliininen kenkä.

Muistelijana **Tuija Ritamaa**
posliininmaalauskurssilainen 2022

Kouvolan kansalaisopisto

